

SEPTEMBER ♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

PRELJUBA DRAGICA!

PRAVKAR sem prejela Tvoje pismo. In »Angelček« je tudi došel. Zdaj vem, zakaj ga Janko tako skriva pred menoj.*

No — Janko, to ti povem: še žal ti bo! Trdno sem prepričana, da bo moja ljuba Dragica moja pisma prav tako z veseljem brala, kakor so drugi otroci Jankove lanske čenče. Kaj ne, Dragica, da jih boš? In še drugim boš pokazala, kako zna Tvoja sestrična pisati. Naj Janko nikar ne misli, da je njegova sestra iz zadnje moke, če je par let mlajša kakor on in če je za par razredov za njim. O saj bom tudi jaz prišla v četrti razred. Pa še kmalu.

Oh, Dragica! Odkar si Ti odšla v mesto nazaj, tudi mene kar nekaj vleče za Teboj. V mesto, v mesto! Tam so lepe cerkve, lepe hiše, tam so ljudje vedno lepo oblečeni. Ni jim treba hoditi na polje, ni jim treba

* Primeri »Angelček«, letnik 1928/29, str. 148!

pasti krav, otroci imajo blizu do šole. Komaj stopijo iz hiše, pa so že tam. Poleti ne hodijo po vročini, pozimi jih ne zebe; če je dež, tam nimate blata. Če bi bila ptičica, jaz bi kar za teboj zletela in tudi meni bi bilo tako lepo na svetu, kakor je Tebi.

Pri nas jemo samo močnik in žgance in kislo zelje in fižol, tam v mestu imate pa vsak dan meso in pečenko, pa kdo ve, koliko še drugih dobrot, ki jih jaz, sirota, niti po imenu ne poznam. Vsak dan jeste žemlje in bel kruh, mi pa otepljemo črnega, da me že kar zobje bole po njem.

Koliko lepega vidiš po potu, ko greš v trgovino! Obleko prodajajo, igrače in sladkorčke vsake vrste. Mi pa hodimo mimo njiv in zelnikov, mimo napol podrlih in zatemnjenih hišic... Oh, oh! V mesto, v mesto! Vse me vleče za Teboj.

Veš, kar čudim se Ti, da se Ti je pri nas zdelo vse tako lepo. In da še zdaj ne moreš pozabiti, kako prijetno Ti je bilo pri nas. Pa da se kar ne moreš privaditi nazaj na mestno življenje in da si v sanjah še vedno na deželi, pišeš. Ne, ne, to ni mogoče! Ti se hočeš samo šaliti z menoj, ubogo deklico.

Dragica! Lepo Te prosim, kmalu mi spet piši. Ne veš, kako bom vesela že samo pri misli, da je tam v mestu ena deklica, ki me ima rada, ki se rada z menoj pogovarja in ki mi rada celo piše.

Lepo pozdravim Tebe, gospoda papana, gospo mamo, no in Branka tudi, čeprav mi še roke ni dal, ko se je poslovil.

Tvoja zvesta

Francika.

J. E. Bogomil: Na planini.

KLEMENOV pastirček, rdečelični Jožko, se je prebudil. Doma bi se bil obrnil še dvakrat, trikrat. Pa ni bil doma, ampak na planini. Da bi na planini v svetli dan spal? Obračal se, zdehal, dremal in zaležal čuda v sveži naravi, ko jo začne poljubovati rožnata jutranja zarja, ko se prvič ozre nanjo jutranje solnce s